బకాసురుడి విందు

లీలకు ఈ రోజు మొదటిసారి పెళ్ళిచూపులు. ఒక మధ్యతరగతి అమ్మాయి పెళ్ళి చూపుల ఏర్పాట్లు ఏ విధంగా జరుగుతాయో అలాగే జరిగాయి.

వరుడు బి.ఏ; బి.ఇడి. టీచర్ జాబ్ చేస్తున్నాడు.

పిల్లను శల్యపరీక్ష చేస్తున్నట్లుగా. నిర్భయంగా కళ్ళు పత్తికాయలు చేసుకొని చూశాడు వరుడు. పిల్ల ఓరగా అయినా స్పష్టంగానే చూసింది.

ఇద్దరి కళ్ళలో కుతూహలం స్థానే సంతృప్తి నిండిపోయింది.

"ఇంట్లోకి వెళ్ళమ్మా!" లీల తండ్రి నారాయణరావు చెప్పాడు.

"ఆఁ ఇక ఇచ్చిపుచ్చుకోవడాల సంగతి మాట్లాడుకొందామా?" మధ్యవర్తి వ్యవహారంలోకి దిగాడు.

"పిల్ల నచ్చిన తరువాత కదా?"

"చెప్పవయ్యా, సుధాకర్‌రావ్! పిల్ల నచ్చిందా?"

"ఆఁ" సంతృప్తితో తలాడించాడు. "కొంచెం ఆ పళ్ళు ఎత్తులేకపోతే బాగుండేదండీ! అయినా పర్వాలేదనుకోండి నాకు నచ్చింది!"

పక్క గదిలో తలుపు పక్కనే నిలబడి వుంది లీల. వరుడు అంత నిర్మొగమాటంగా, ఏమనడానికైనా తనకు హక్కు ఉన్నట్టుగా తన పళ్ళమీద కామెంట్ చేయడం నచ్చలేదు. ఆ పిల్ల ఒళ్ళు మండిపోయింది.

"ఏమ్మా? అబ్బాయి నచ్చాడా?" అని తనను అడగరేం?"

"ఆయన కళ్ళు అంత మిడిగుడ్లలా ఉన్నాయేం? అయినా పర్వాలేదు. నచ్చాడు" అని చెప్పేది.

పెద్దల వ్యవహారం చాలా నిర్మొగమాటంగా ఖచ్చితంగానే నడిచింది.

వరుని రేటు పదివేలుగా తేలింది. ఇంకా ఆడపిల్లల లాంఛనాలు, అవీ ఇవీ...

నారాయణరావు ముఖం కొంచెం పాలిపోయింది. ఆయన అయిదువేల నగదూ, ఉంగరం, గడియారంలాంటి లాంఛనాలైతే తనవల్ల అవుతుందనుకున్నాడు. ఆ మాటే తేల్చి చెబితే ఈ సంబంధం ఇప్పుడే బెడిసిపోతుందేమోనన్న జంకుతో,

"ఆదివారం నేనక్కడికి వస్తాను! అప్పుడు అన్నీ మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు.

పెళ్ళిచూపుల కార్యక్రమం ముగిసిపోయింది.

✧ ✧ ✧

"ఏమిటే నువ్వు మాట్లాడేది?" లీల తల్లి విడ్డూరంగా అడిగింది.

"వరకట్నం పదివేలు కాదు!.... కట్నం పేరుతో అతడు ఒక్క పైసా తీసుకొన్నా నే నతడిని చేసుకోను!" లీల ఖచ్చితంగా చెప్పింది.

"కట్నం ఇవ్వకపోతే అతడెందుకు చేసుకొంటాడే నిన్ను? రంభవని చేసుకొంటాడా? మినిస్టర్ బిడ్డవని చేసుకొంటాడా?" ఆమె తీవ్రంగా అంది.

"చేసుకోకపోతే సరే."

"పెళ్ళీ పెటాకులు లేకుండా మా గుండెలమీద కుంపటిగా ఉండిపోతా నంటావా!"

"నా కంటే అయిదేళ్ళు పెద్దవాడు అన్నయ్య! వాడుకాని గుండెల కుంపటి నేనయ్యానా?"

"వాడికీ నీకూ పోలికేమిటే? వాడు మగాడు. ఏనుగు చచ్చినా వెయ్యే, బతికినా వెయ్యే అన్నట్టు మగాడు పెళ్ళి చేసుకొన్నాసరే, చేసుకోకపోయినాసరే. ఆడముండ బతుకు అలా కాదే?"

"ఆడది ముండా?" కంపరంగా చూసింది. "మనజాతిని మనమే కించపరచు కోవడం ఎందుకమ్మా? మగాడి అండ ఆడదానికి ఎంత అవసరమో, ఆడదానితోడు మగాడికి అంతే అవసరం. ఆడది సంపాదించుకోనన్నాళ్ళు అతడి గొప్పతనం చెల్లింది కాని, ఇప్పుడు ఆడది సంపాదించుకొంటోంది. అతడి పప్పులేం ఉడకవు."

"బాగుందమ్మా వాదం! సంపాదనే సమానత్వం తీసుకువస్తుందా? నువ్వు కట్నం ఇచ్చి అతడిని పెళ్ళిచేసుకోకపోతే అతడికి పెళ్ళి కాదనా? మధ్యవర్తి చెప్పనే

చెప్పాడు మీ నాన్నగారిని చాటుకు పిలుచుకొని. సిరిపురం వాళ్ళు పన్నెండు వేలు ఇచ్చి రెండెకరాల పొలం వ్రాసిచ్చి, పట్నంలో ఇల్లు కొనిస్తామని వెంట పడ్డారట. తొందరగా సంబంధాన్ని నిశ్చయం చేసుకోకపోతే చేయిదాటి పోతుందట. ఇంత మంచి సంబంధం చేజార్చుకోవడం మీ నాన్నకు ఇష్టంలేదు. అందుకే ఆ పల్లెలో ఆ రెండెకరాలు బేరం పెట్టడానికి వెళ్ళారు."

"మిమ్మల్ని సర్వనాశనం చేసే ఈ పెళ్ళి నేను చేసుకోను! నన్ను ఎక్కువగా బలవంతం పెడితే నా శవమే చూస్తారు!"

లీల విసురుగా గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

✧ ✧ ✧

ఆరేడిళ్ళు వాడుకొనే నూతి దగ్గర ఆడంగుల సంభాషణ ఇలా సాగుతోంది.

"విన్నావా, పిన్నీ! మొన్న సుశీలమ్మ కూతురికి పెళ్ళిచూపులయ్యాయా... వాళ్ళు పదివేల కట్నం లాంఛనాలు గట్రా అడిగారట, తండ్రి ఎలాగో తంటాలుపడి ఇవ్వడానికి సిద్ధపడితే, కట్నం తీసుకొనే వరుణ్ణి నేను చేసుకోను పొమ్మందట, ఆ పిల్ల!"

"ఆ ఎత్తుపళ్ళకే అడిగి ఉంటారు పదివేలు." కిసుక్కున నవ్వు. "ఈవిడేమైనా తిలోత్తమా? ఊర్వసా? లేక పెద్ద ఉద్యోగస్తురాలా? వాళ్ళ నాన్న ఇండియా ప్రధానా? నువ్వే ఒక కట్నం వేరేకట్నమేల భామా అని ఆ వరుడు ముందుకురావడానికి? ఈవిడొక్కతి మీదినుండి ఊడిపడింది కాబోలు!"

"ఆ పిల్లదంతా మగరాయుడి పోజులెద్దూ! రిజల్ట్సు వస్తూనే ట్రెనింగ్‌కు వెడుతుందట, ఉద్యోగం చేస్తుందట!"

"చేయనీ! ఎంతమంది చేయడంలేదు! తనేమిటో ప్రత్యేకంగా పుట్టుకొచ్చినట్టు కట్నం తీసుకొనేవాడిని పెళ్ళిచేసుకోననడమేమిటి? ఆ పిల్ల వాడికి కట్నం ఇచ్చి ఇంకెవ్వరూ పెళ్ళి చేయరనా?"

"మళ్ళీ ఎవరితోనూ అనక కాని, మా రమణిని ఆ పిల్లవాడికి ఇద్దామను కొంటున్నాం. నారాయణరావుకు పోటీ వెళ్ళినట్టు అప్పుడే ఎందుకు అడగాలని ఊరుకొన్నాం. అటో, ఇటో తేలుతూనే వాళ్ళు అడిగిన దానికి ఓ రెండువేలు ఎక్కువిచ్చి చేసినా బాధలేదు. రాజాలాంటి సంబంధమాయె! ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. పైగా పల్లెలో పొలం, ఇల్లు ఉన్నాయి. మనకు తగిన సంప్రదాయం కూడా."

ఈ సంభాషణలో పాల్గొని కిసుక్కున నవ్వినావిడే తన పాత్ర మినహాయించుకొని అందరి మాటలూ సుశీలమ్మ చెవిలో వేసింది. "ఆ రాధమ్మ గుంటకాడి నక్కలా కాచుక్కూర్చుంది. మీరు పిల్లమాట విని అంత మంచి సంబంధం పోగొట్టుకోకండి వదినా! నయానో, భయానో వొప్పించండి ఆ పిల్లను!"

సుశీలమ్మ కంటనీరు పెట్టుకొని, పమిటతో తుడుచుకొంటూ "ఏం చేయనమ్మా? బొత్తిగా పెడసరం పిల్ల అయింది. బలవంతం చేస్తే చస్తానంటూంది?" అంది.

నారాయణరావు పల్లెనుండి అప్పుడే తిరిగి వచ్చాడు. ఆయన ముఖం వాడిపోయి అలసట సూచిస్తూంది. అయినా పని సాధించుకు వచ్చిన ఉత్సాహం ఆయన దాచుకోలేక పోతున్నాడు.

"ఒకేసారి వారంరోజులు వెళ్ళారే? ఈ పూటొస్తారు, ఆ పూటొస్తారు అని మూడు రోజుల నుండి మీ కోసం చూస్తున్నాను."

"పోయిన పని కానిదే ఎలా వస్తాను? డబ్బు చేతిలో వేసుకొనే వచ్చాను. మనం ఇదో అదో అని తాత్సారం చేస్తే ఆ సంబంధం కాస్తా జారిపోతే...."

"ఇల్లు అలుకగానే పండుగ కాదు లెండి" అంటూ ఆవిడ ముఖం ముడుచుకొని భర్తకు స్నానానికి నీళ్ళు తోడబోతూ, "ఇవాళ ఎక్కడి నుండో మీకు ఉత్తరం వచ్చింది. అల్మారాలో ఉంచాను చూడండి" అంది.

నారాయణరావు అల్మారా తెరిచి కవరు తీసుకొన్నాడు. "వస్తామని, ఇంకా రాలేదేమిటని రాశారేమో! ఒకేసారి కట్నం డబ్బు తీసుకువెళ్ళి, వాళ్ళ చేతిలో పెట్టి, ఏకంగా ముహూర్తం పెట్టుకురావాలి!"

కవరు చించి ఉత్తరం బయటికి తీశాడు.

"శ్రీ సుధాకర్ రావుగారికి.

నమస్కారం.

నా ఎత్తుపళ్ళమీద మీరు కామెంటు విసరినప్పుడు మీరు కొంచెం సోషల్‌గా ఉంటారనిపించింది. తరువాత తెలుపుతామని బెట్టుచేయకుండా పెళ్ళిచూపుల రోజే మీ అభిప్రాయం (నేను నచ్చానని) చెప్పడం దాన్ని బలపరిచింది. కాని, పెద్దమనుషులు కట్నకానుకలు మాట్లాడుకొంటున్నప్పుడు మీరు మౌనం వహించడం చూస్తే నా ఊహ తలకిందులైంది.

మీరు చదువుకొన్నారు. ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. వెనక స్థిరాస్తివుంది. మీకెందు కింకా మీకు కాబోయే భార్య సర్వలాంఛనాలతో రావాలన్న కోరిక?

మా స్థితిగతులేమిటో మీకు తెలియపోతే నేను చెబుతాను!

మా నాన్నగారు మధ్యతరగతి గృహస్థు. నా తర్వాత ఆడపిల్లలున్నారు పెళ్ళిళ్ళకు. చదువులకు మగపిల్లలున్నారు. ఏ నెల కానెల తలభారమయ్యే ఖర్చుతో సతమతమయ్యే సంసారి మా నాన్నగారు.

అతడినుండి మీరు పదివేల కట్నం, గట్రా అడిగారు!

ఎక్కడినుండి తెస్తారు అంత డబ్బు?

తిండిగింజల కాధారమైన పొలం అమ్ముతున్నారు.

నా ఒక్కదాని పెళ్ళికే ఈ ఆస్తి అమ్మితే ముందు పిల్లల భవిష్యత్తు ఏమిటి?

భారతంలో ఓ కథ ఉంది.

బకాసురుడనే ఓ రాక్షసుడు ఉంటాడు. వాడు రోజూ ఊరిమీదపడి చేతికందిన వాడిని పట్టుకొని కరకర నమిలేస్తుంటే ఊరంతా హడలిపోయి వాడితో ఒక ఒప్పందం చేసుకొంటారు. నిత్యం ఓ బండెడన్నం, బండికి కట్టిన దున్నలు, బండికట్టుకు వెళ్ళిన మనిషి వాడి కాహారం అవుతారని, ఇలా విచ్చల విడిగా ఊరిమీదపడి తినకూడదని!

బకుడు ఒప్పుకుంటాడు.

బకుడి విందు వంతు ప్రకారం నిత్యం ఒకో ఇంటికి వస్తూంటుంది.

వంతు తగిలిన ఇంటివారి శోకం వర్ణించడం ఎవరి తరం?

అలాంటి శోకమే ఇప్పుడు ప్రతి ఆడపిల్ల తల్లిదండ్రులూ అనుభవిస్తున్నారంటే అతిశయోక్తి కాదు.

బండిలో అన్నం, బండికి కట్టిన జీవాలు, బండితోలిన మనిషీ వాడికాహారమైపోయినట్టే – ఒక ఆడపిల్ల పెళ్ళిచేసి పంపేటప్పటికి వరకట్నమనే ఈ బకుడికి ఆహారమౌతున్నారు ఆడపిల్ల తల్లిదండ్రులు. ఆడపిల్లను అత్తవారింటికి పంపి సర్వం కోల్పోతున్నారు.

ఆనాడు బకుడి వధకు భీముడిని పంపింది కుంతీదేవి!

వరకట్నమనే ఈ బకుడి సంహారానికి ఇంకా భీముడు పుట్టలేదు.

పిల్ల తల్లిదండ్రుల శాపనార్థాలేవీ ఈ బకుణ్ణి కించిత్ కూడా బాధించడం లేదు. వాడు విజయగర్వంతో వీగిపోతూనే ఉన్నాడు. ఈ బకుడికి ఆహారమయ్యే వంతు ప్రతి ఇంటికీ వస్తూనే ఉంటుంది.

మిమ్మల్ని సంస్కారం చూపమని అడగడం తెలివి తక్కువ.

నా కసలు ఈ వివాహపు తంతుమీద కూడా సదభిప్రాయం లేదు.

స్త్రీకి పురుషుడి అండ ఎంత అవసరమో అతడికీ ఆమె తోడు అంతే అవసరం! ఇద్దరి స్త్రీ పురుషుల కలయిక అనివార్యం! దానికి వివాహమన్న పేరుపెట్టి ఆచారం పేరున అర్థం లేని తతంగం నడుపుతున్నారు.

ఈ తతంగానికి ప్రతి మధ్యతరగతి కన్యాదాతా బలైపోతున్నాడు.

వివాహపు తంతు ముగిసేసరికి ఇరువైపులా ఎంత మిగులుతుందని చూసుకొంటే వధువు ఒంటిమీద కొద్దిగా నగలు, పట్టుచీరలు. వరుడికి సూటూ బూటూ గడియారం లాంటివి. కట్నాలు కానుకలు పట్టుకురాలేక బంధువులకు అగచాట్లు!

బంధువులు రాకపోతే, భజంత్రీలు మోగకపోతే వధువు మెడలో పడే ఆ మూడుముళ్ళు గట్టిగా పడవా? ఆ సంబంధం గట్టిగా నిలవదా?

ఈ ఆచారాలు ఒకనాడు ఏదో ఒక ఉద్దేశ్యంతో, ప్రయోజనం కోసమే ఏర్పడి ఉండొచ్చు. ఈనాడు మనది బీదదేశం. ప్రతి పైసా అమూల్యంగా వాడుకోవలసిన ఈ రోజుల్లో అర్థంలేని ఈ ఆచారాలవల్ల ఎంతో డబ్బు వ్యర్థమైపోతూంది! ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో ఇది అర్థంలేని, ప్రమాదకరమైన ఆచారం!

నిజంగా నేను మీకు నచ్చితే, నా భావాలను మెచ్చితే కానీ కట్నంలేకుండా రెండు పూల దండలతో నన్ను పెళ్ళిచేసుకోండి! ఉంటాను– లీల."

నారాయణరావుకు ఒళ్ళు మండుకొచ్చింది. మర్యాదస్తుడు కాబట్టి ఈమె చేసిన ఘనకార్యానికి తిరిగి దుయ్యబట్టకుండా, ఆ ఉత్తరం తనకే పంపించి ఊరుకొన్నాడు! ఇంకే ఉత్తరమూ లేదందులో.

"లీలా!" పిలుపుకాదు, గర్జన.

"ఏమిటి నాన్నా?"

ఆయన కూతురు ముఖంలోకి ఎగాదిగా చూశాడు.

"ఏమిటి నాన్నా? అలా చూస్తావు?"

"ఇంత గొప్పదానివి ఎప్పుడు అయిపోయావా అని!"

తండ్రి చేతిలో ఉత్తరం చూస్తూనే, సుధాకరరావు ఏదో రాశాడని తెలుసుకొంది లీల. కాని, నిబ్బరంగా నిలబడింది.

"పెళ్ళి చేసుకోకుండా నువ్వు ఏం చేయాలనుకొన్నావ్?"

"ఆడపిల్లకు పెళ్ళికంటే మరో పరమావధి లేదని చెప్పేకాలమా ఇది నాన్నా?"

"ఉద్యోగం చేసి నీ జీవితం నీవు గడుపుకోవడంతోనే సమస్యలు తీరిపోతాయనుకొన్నావా? పెళ్ళికాని ఆడపిల్ల బయట కాలుపెడితే ఎన్ని నిందలు చుట్టుకొంటాయో నీకు తెలియదా?"

"పెళ్ళయిన ఆడది బయట కాలుపెట్టినా నిందలు చుట్టుకొంటూనే ఉంటాయి! కాకపోతే కొంచెం తక్కువేమో!"

"కన్న తలిదండ్రులపట్ల నీకేమీ బాధ్యత లేదా?"

"బాధ్యత ఎందుకులేదు నాన్నా? ఆ బాధ్యత కోసం నా ఆదర్శాలనూ, ఆలోచనలూ బలిపెట్టుకోవాలా? చూస్తూ ఈ బకాసురుడి విందుకు మిమ్మల్ని బలిచేయలేను!"

"ఇది బలికాదమ్మా తల్లిదండ్రుల బాధ్యత! ఆడపిల్లను కన్నాక ఒక అయ్య చేతలో పెట్టాకే తృప్తి!"

"అందుకోసం మీరెంత అవస్థపడుతున్నారో నేను చూడడం లేదా?"

"ఈ బాధలోనే ఉందమ్మా ఆనందం."

"ఉన్నదంతా ఊడ్చి పెట్టి, మీరు పొందే ఆనందమేమిటి? అవతలింకా పిల్లలు లేరూ?"

అంత ఆగ్రహంలోనూ ఆయన కూతురు వేదన అర్థం చేసుకోకపోలేదు! ఆర్ద్రంగా కూతురి చుబుకం ఎత్తాడు.

"నువ్వొక్కదానివి ఈ నిర్ణయం తీసుకొంటే దేశంలో పెళ్ళికొడుకు లందరికీ ప్రాయశ్చిత్తం జరుగుతుందా అమ్మా! ఎడారిలో వర్షపుబిందువులా ఎంతవరకు ఫలిస్తుంది నీ త్యాగం?"

"నా ఒక్కదానివల్ల ఏం ఉపకారం జరుగుతుందని ప్రతి వర్షబిందువూ కురవడం ఆగిపోతే ప్రపంచం గతి ఎలా మారుతుందో నువ్వు ఊహించలేవా నాన్నా? నీ బిడ్డ

ఒక ఉత్తమ గృహిణిగా మసలుకొని మీకు కీర్తి తేవాలన్న తాపత్రయం విడిచి ఆమె ఒక మనిషిగా, వ్యక్తిత్వంతో బతకాలని ఆశీర్వదించండి నాన్నా?"

✧ ✧ ✧

ఈ కథను ఇంకా పొడిగించాలనీ, ముగింపు చెప్పాలనీ నేననుకోవడం లేదు.

ముగింపు పాఠకుల అభిరుచికీ, ఆలోచనకీ వదిలిపెడుతున్నాను!

కాని, ఒక సంగతి మాత్రం చెప్పదలుచుకొన్నాను.

ఇది అంతర్జాతీయ మహిళా సంవత్సరం. మనం ఎన్నో సమస్యలను చర్చించుకొని సమాధానాలు చెప్పుకోవలసి ఉంది. ఒక పథకం ప్రకారం నడుచుకోవలసి ఉంది.

మనల్ని ఎక్కువగా పీడిస్తున్నది వరకట్న సమస్య.

"వరకట్నానికి వ్యతిరేకంగా ఆందోళన జరుపుతూ రచనలు చేయ"మని శరత్‌బాబును తరుచూ కోరేవారట ఆడపిల్లల తలిదండ్రులు.

అందుకు జవాబుగా, "మీ పిల్లకుపెళ్ళి చెయొద్దండి" అని చెప్పాడు శరత్‌బాబు.

ఆయన జవాబు పుల్లవిరుపుగా, పెడరంగా, విపరీతంగా ఉన్నప్పటికీ ఒక గొప్ప ఉపదేశం చేశాడు ఆయన!

శరత్‌బాబు వరకట్నాలకు నిరసనగా, ప్రత్యేకంగా రచనలు చేశాడో లేదోగాని వరకట్నం దురాచారంగా దాన్ని శపిస్తూ, వరకట్నం తీసుకొనేవాళ్ళను రక్తం పిండుకు తాగే రాక్షసులుగా అభివర్ణిస్తూ, వాళ్ళని కుసంస్కారులుగ భావిస్తూ, వరకట్నాన్ని అతి తీవ్రంగా ఖండిస్తూ అనేకులు అనేకంగా రచనలు చేశారు. చేస్తున్నారు, చేస్తారు కూడా.

పాళీలు విరిగిపోవలసిందేగాని ఫలితం మాత్రం ఆవంతకూడా జరుగలేదు. ఈ విధమైన రచనలవల్ల వరుడూ, వరుని తలిదండ్రులూ దయార్ద్రహృదయులై పోతారని, కన్యాదాతని రక్షిస్తారని నమ్మకమేం లేదు.

అసలు రచనలవల్ల ప్రయోజనముంటుందా అంటే – ఉంటుంది తప్పకుండా.

వర్ణాంతర వివాహాల్నీ, విధవా పునర్వివాహాల్నీ, స్త్రీ విద్యనూ ప్రోత్సహిస్తూ, అతిబాల్య వివాహాల్ని ఖండిస్తూ, ఇంకా ఇలాంటి మూఢ విశ్వాసాలను దుయ్యబడుతూ ఆనాడు అనేకులు అనేకంగా ఆవేశంతో రాశారు. వాటి ఫలం మనం ఇప్పుడు చూస్తున్నాం.

ఎవరో ఏ ఉపదేశమో నోటితో చెబితే ఆ చుట్టూ జనమే వింటుంది. కాని, రచన మూల మూలలా వాడవాడలా వెలుస్తుంది. ప్రతి మనిషిలో ఆలోచన రేపుతుంది. కదలిక కలిగిస్తుంది.

ఒక వరకట్నం విషయంలోనే (అవినీతి, నైతిక పతనం ఇంకా ఉన్నాయను కోండి, ప్రస్తుతానికి వాటిని వదిలేద్దాం) రచయితల కలాలు, పెద్దల హితోక్తులూ విఫలమౌతున్నాయి. ఎక్కడ పడుతోంది తప్పటడుగు?

శరత్‌బాబు ఉపదేశం ప్రస్తుతం మన సమాజంలో ఎంతవరకు ఆచరణీయం?

వయసొచ్చిన పిల్లకు పెళ్ళి చెయ్యకుండా కూర్చుంటామంటే ఆ తలిదండ్రుల్ని సమాజం ఎంతవరకు గౌరవిస్తుంది?

మనిషికి ఒక వయసు వచ్చాక, గృహస్థుగా బాధ్యతలు స్వీకరించిన తరువాత సమాజం అంటే అతిగా భయం ఏర్పడుతూంటుంది! వాటి కట్టడులకు తప్పనిసరిగా లొంగిపోతూ ఉంటాడు. సంఘవ్యతిరేకంగా ఏది చేయాలన్నా అతడిని దుర్బలత ఆవహించి ఉంటుంది! అతనికి వయసొచ్చిన ఆడపిల్ల గుండెలమీద కుంపటి అవుతుంది. ఆడపిల్లను ఒకింటికి పంపడమనేది బకాసురుడితో చేసుకొన్న ఒప్పందం లాంటిది. గుండెలమీద కుంపటి తొలగించుకోవడానికి బకాసురుడికి విందు అవుతున్నాడు కన్యాదాత!

వాళ్ళను అని లాభంలేదు. వయసు ఎదుగుతున్న కొద్దీ స్వతంత్రమైన ఆలోచనలు నశించి సంఘజీవనానికి ఎక్కువగా అలవాటు పడడం జరుగుతుంది మనిషికి.

బకుడి సంహారానికి భీముడు పుట్టవలసింది యువతరంలోనే.

వేడి నెత్తుటినుండే రావాలి విప్లవం!

ప్రతి కన్యా ఆడపిల్లగా కాక మనిషిగా ఆలోచించితే తప్ప మరి మార్గాంతరం లేదు.

అలాంటి ఆడపిల్లలకు సంఘంనుండి, తలిదండ్రులనుండి ఎలాంటి అండదండలూ లభించవు. కాబట్టి, వరకట్నం నిరసించే పెద్దలూ, ప్రభుత్వమూ వాళ్ళకవసరమైన అవకాశాల్ని కల్పించాలి!

వరకట్న నిషేధాలూ, శిక్షలూ ఇదివరకే ఆచరణలో అర్థరహితమైనవిగా తేలిపోయాయి కాబట్టి. మరొక కొత్తమార్గం అన్వేషించక తప్పదు.

ఇది ఒక వ్యక్తి సమస్య కాదు. సంఘ సమస్య, దేశసమస్య!

జ్యోతి మాసపత్రిక, దీపావళి 1975

◆